

о. д-р Мирон Бендик, ректор ДДС

Те, що нас турбує, – це не лише щоденні проблеми матеріального виживання, лікування, харчування... Чи то в розмовах із друзями, чи на самоті ми ставимо й інші питання: для чого ми тут живемо, який особливий внесок ми хотіли б зробити в життя наших близьких, яких цілей хотіли б досягнути... І ці питання не менш важливі від щоденних проблем. Ми шукаємо відповідей, сумніваємося, помиляємося, мучимося від невизначеності. Тоді звертаємося до друзів, яким довіряємо. Можливо, вони знають відповіді?

Якщо ми належимо до віруючих людей, то до кола наших друзів, гідних довіри, належить Господь Бог. Спробуймо ці важливі питання поставити і Йому, а тоді прислухаймося до відповідей. Вони існують і знаходяться у Слові, що його Бог постійно скеровує до всіх людей і особисто до кожного з нас. Це Слово Боже, записане в біблійному Одкровенні. Отож якою є відповідь Бога на наші питання?

Насамперед Бог поклав початок існуванню всього, що є. Тому й називаємо Його Творцем. Проте Бог не лише «був» Творцем у минулому, а тепер уже завершив Своє творіння і «перестав» бути Творцем. Творення Ним світу продовжується і розгортається в історії. Це означає, що й нині Боже творіння ще не довершене, а тому для свого довершення потребує часу в майбутньому.

Творець звершує Своє творіння згідно з грандіозним планом, що його Він назвав Царством Божим. Задля успішного втілення цього плану Бог Сам став творінням в Ісусі Христі, прийнявши вигляд людини. Бог також передбачив і запланував залучити до Свого Царства кожену людину, кожного з нас. Він нікого не оминув, нікого не забув. Кожна людина має свою неповторну місію, своє завдання у творенні цього Царства, яке у Святому Письмі ще називається «новим небом і новою землею».

Свій задум Бог нам відкриває через Ісуса Христа, котрий на землі не діє сам, але покликає до співпраці людей. Разом вони вносять нову реальність Царства Божого в їхнє сьогоднішнє. Знову ж таки, ця співпраця Бога і людей у земному житті Ісуса Христа тривала всього три роки, проте, звичайно, цією часовою миттєвістю не вичерпалась. Просто в цих трьох роках умістилися головні складові Божого плану. Ініціює Царство Боже Христос, включаються до здійснення Царства люди, а відтак разом вони досягають результату.

Подібно до учнів Ісуса Христа, кожен із нас був покликаний до життя, аби взяти участь у здійсненні Божого плану наближення Божого Царства. Кожному відведена неповторна роль у «Божому сценарії». Як і учнів, Бог кличе мене зробити свій внесок, докласти свій «пазл», без якого Царство Боже не буде повним. У цьому – найглибше і найсокровенніше покликання людини. Долучитися до Божого плану – це обов'язково перемогти, адже Бог Свій план однозначно втілить у життя.

Позаяк Христос покликав іти за Ним грішних людей, то творення Царства Божого включає в себе спасіння людей від гріхів, тобто вирішення корінної проблеми людства. Ми намагаємося вирішувати наші проблеми, але не завжди успішно, а іноді й не знаємо, як їх вирішити. Не завжди ми розуміємо, що саме гріхи є головною нашою перешкодою в житті, й не завжди усвідомлюємо, що власними силами нам цю перешкоду не здолати. Натомість Божий план щодо нас передбачає подолання гріха, задля чого Бог забезпечує нас усім необхідним.

Аби додати нам відваги, Бог свідомо обирає й покликає учнів, які не належать до сильних цього світу. Хоча багато людей хоче бути сильними та впливовими і задля досягнення цього докладають величезних зусиль, проте часто різні «об'єктивні обставини» нівелюють ці зусилля: хвороби, економічні кризи й, остаточно, смерть. Христос натомість, неначе оминаючи «сильних», звертається до слабких і часто суспільно погорджуваних «слабаків»: рибалок, маргіналів... Вони покликані преобразити світ!

Через них Христос хоче нам сказати: якщо навіть із таких «кандидатів» вийшли люди, Христові апостоли, то тим більше «будуть люди» і з нас. Усвідомлювані нами особисті проблеми чи неусвідомлені комплекси не є проблемами для Бога. Адже сила Божа найяскравіше сяє саме крізь людську неміч. Тому «навіть ми» можемо вчинити цей світ кращим.

Аби навчитись, «як це робиться», нам, подібно до апостолів, потрібно стати учнями Христа, християнами. Поступово придуть необхідні вміння і розуміння. Ми зрозуміємо Божий план і наше в ньому місце й побачимо, що цей план є водночас оптимальним варіантом для нашого життя, саме тим, чого ми так довго шукали. Ми відчуємо, що зустрілися в житті зі справжнім Учителем.

Коли Христос навчив отих простих людей усьому необхідному, тоді дав їм змогу проявити набуті вміння і навички на практиці. Для цього Він вислав їх у «вільне плавання», під час якого вчорашні рибалки чи митарі виявили себе справжніми Христовими посланцями (апостолами). Адже грецьке слово «апостол» і означає «посланець», по-латині ж «місіонер». У певний момент свого «учнівства» не лише апостоли, а й кожен християнин висилається Богом на «практику» і отримує місію (завдання) продовжити розпочату Богом справу Царства Божого.

Але ми можемо запитати: як так сталося, що в такому добірному гроні апостолів, яке Христос Сам же й підбирав, опинився Юда з Іскаріоту? Хіба Христос не знав наперед, хто він? А якщо знав, то чому не запобіг Його зраді? Це законне питання. І справді, Христос усе знав наперед. Як, зрештою, знає й про день Свого Зновупришестя у славі, знає, як складеться і наше життя у майбутньому. Однак Христос дає шанс до самореалізації кожній людині, чи то апостолу Петру, чи Юді. Дарування Богом шансу не залежить від поведінки чи реакції людини, а від Божого чоловіколюб'я. Зрештою, реакція людини виникає «у відповідь» на щось, попередньо отримане в дар. Христос обрав Юду апостолом, бо «бачив» його в такій перспективі. З Юди був би чудовий апостол. Однак, «не склалося». І то не в Ісуса, а в Юди через його відмову.

Подібно і з людиною. Вона нещасна не тому, що щастя їй ніколи не було «дано». Навпаки, наше щастя міститься в Божому плані про нас. Воно було нам дане від народження, та й досі Бог нам його щодня постійно дарує. Якщо ж ми й досі нещасливі, то не тому, що Бог нам щастя «відняв», а тому, що ми й досі його «не прийняли». Ба більше. І в майбутньому – чи тут, на землі, чи після смерті, Бог бачить нас у перспективі спасіння і щастя. Тільки от яка може статися з нами пекельна біда, – якщо ми себе в такій перспективі не побачимо і не повіримо, що маємо від Бога щасливий шанс. Адже ним є не «щось», подароване нам Богом, а Сам Бог. Він «є» вічно, а тому в Ньому вічно «є» і наш шанс на щастя. Людина ж, не приймаючи Бога, не приймає й свого щастя.

Трагічна доля Юди – це трагізм відпадиння від Божого плану спасіння. Людина, яка

відмовляється від Бога, губить себе, стає самогубцем. І ніякими «тридцятьма срібняками» вона не зможе компенсувати втрату самої себе. Проте навіть зраду Юди Бог включає у Свій Промисел – саме після неї й прискорюється життєвий шлях Христа через страсті до Свого воскресіння – повного здійснення плану спасіння людини. За словами Христа: «Мають настати спокуси. Проте горе тій людині, через яку вони приходять» (пор. Мт 18,7).

Закопаний же талантик нереалізованої місії зреалізує хтось інший – «дайте цей талант тому, хто має десять» (пор. Мт 25,9). У цих словах – Блага Вість для кожного з нас. Бог, як задумав і обіцяв, звершить Своє творіння у співдії з «людьми доброї волі». Неподолані гріхи якоїсь людини не спричинять невдачі чи неуспіху Божого плану. Вони стануть її особистим неуспіхом втрати і позбавлення себе Божого Царства. Божа ж місія досягнути Царства Божого на землі здійсненна, а швидкість її здійснення прямо пов'язана зі ступенем нашої співучасті. Приготуймо ж людям і собі замість Голготи війн і конфліктів Тавор славного преображення!

о. Мирон БЕНДИК, Місія здійсненна // СЛОВО №2 (78), червень-серпень 2019